కోదండంగారి కల

"వాణ్ణొదిలి పెట్టను. లమ్డికొడుకు, భూమ్మీద ఎక్కడున్నా సరే గాలించి పట్టుకోకపోతే నా పేరు కోదండమే కాదు" అన్నాడు పి.డి.కోదండంగారు.

టీ.సీ. లిద్దరికీ నవ్వు వచ్చింది. కాని పైకి నవ్వలేదు.

సురేశన్ మాత్రం -"ఎక్కడెక్కడో వెదికి లాభంలేదు. వాడు మీకు స్టేషన్‌లోనే దొరకాలి ఎప్పటికయినా. అయినా అసలు విషయం చెప్పండి. మాస్టారూ! వాడితో ఏమిటి పని మీకు? వాళ్ళు దొంగతనాలు చెయ్యరు. అల్లరీ ఆగమూ కూడా చెయ్యరు. అసలేం జరిగింది?" అని అడిగాడు.

"చెబుతాను... చెబుతాను... మళ్ళీ వచ్చి చెబుతాను" అంటూ కోదండంగారు గబగబ మెట్లెక్కి అవతలి ప్లాటుఫారం మీదికి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమీలేదు. ఈయన తెలుసుంగా నీకు? రైల్వే స్కూల్లో పీ.డీ.అంటే వ్యాయామోపాధ్యాయు దన్నమాట. నేనక్కడే టెన్తు వరకూ చదివానుకదా? అన్ని క్లాసుల పిల్లలకూ ఈయన అంటే హడల్...లెక్కలు, ఇంగ్లీష్, సైన్సు వగైరా టీచర్ల కంటే పేరు ఎక్కువ. మనిషి మహా కఠినుడు. స్కూల్ ఎగ్గొట్టినా ఫరవాలేదు. కాని ఫిజికల్ ఎడ్యుకేషన్ క్లాసుకు రానివాడు మాత్రం మర్నాడు చచ్చాడన్న మాటే."

"అయితే ఇప్పుడు సెలవుల్లో ఈయన స్టేషన్ అంతా అన్ని ప్లాట్ ఫారాలు గాలించడం ఎవరికోసం?"

"అదే చెప్పబోతున్నాను. ఒక చిన్న గుంపు ఉంది స్టేషన్‌లో. వాళ్ళు నలుగురు... అనాథలు... చీపుళ్ళు పట్టుకుని రైళ్ళలో ఎక్కి పెట్టెలు ఊడ్చి శుభ్రం చేసి ప్రయాణీకులు పడేసిన చిల్లర డబ్బులతో బతుకుతుంటారు. వాళ్లకీ స్టేషనే యావత్ప్రపంచమూను. వాళ్ళు మన రైల్వే ఉద్యోగులందరికి తెలుసు. ముగ్గురు మగ వెధవలు... ఒక ఆడపిల్లా... ఆయనకు కావలిసిన వాడి పేరు బట్టి వాణ్ణి పోల్చుకున్నాను. వాళ్ళు నాలుగు రోజులుగా అయిపులేరు. ఏ ఫాస్టు రైల్లో ఎటుపోయారో తెలీదు."

"ఈయన కేమిటి ఆయనతో పని?"

"చెబుతా నన్నాడుగా... రానివ్వు..."

ఏదో రైలు వచ్చింది కాబోలు జనం రావడంతో టీ.సీ.లకు ఇద్దరికీ పని తగిలింది.

పదినిమిషాలలో ఆ హడావిడి తగ్గిన తర్వాత కోదండంగారు అక్కడే నిలబడి వుండటం చూశారు.

కోదండంగారు తల అడ్డంగా ఊపుతూ "అన్ని ప్లాట్‌ఫారాలూ, మూల మూలలా గాలించాను. ఎక్కడా వాడి జాడ లేదు" అన్నాడు.

టీ.సీ.లిద్దరూ తీరిగ్గా కూర్చుని టీ తెప్పించి కోదండంగారికి కూడా యిచ్చి, సిగరెట్లు ముట్టించి ఆయన చెప్పే విషయం వినడానికి సన్నద్ధులైనారు. భారతదేశం మొత్తంలో అతి పెద్ద స్టేషన్‌ల్లో ఒకటి... ఎల్లప్పుడూ రద్దీగా ఉంటుంది. అది పగలే అయినా నిరంతరం లైట్లతో పట్టపగలు లాగా ఉంటుంది.

కోదండంగారు కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని ఆ తర్వాత శ్రోతలిద్దరి ఉత్కంఠను గమనించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు. 'అసలేం జరిగిదంటే...' అని.

అసలేం జరిగిదంటే...

వారంరోజులక్రిందట కోదండంగారు సెలవలు కావడం వల్ల ఏమీ తోచనివాడై ప్లాట్‌ఫారం చివర పచార్లు చేసి చేసి; చివరకు ఒక సిమెంట్‌బల్ల మీద కూర్చుని తీరిగ్గా పేపరు చదవటం ప్రారంభించాడు. అయితే కాస్సేపటిలోనే ఆయన ప్రశాంతతకు భంగం కలిగింది. పేపరు మడిచి పక్కన పడేసి చూస్తే ప్లాట్‌ఫారం చివర ఒక చిన్న సైజు గందరగోళం.... ఏడెనిమిది మందో, పదిమందో చేరి వున్నారు. అందరూ మాసిన బట్టలతో, చింపిరి తలలతో, చేతులలో చీపుళ్ళతో ఘోరంగా వున్నారు. వారిలో ఒక ఆరేడేళ్ళపిల్ల కూడా వుంది. అందరూ గుంపుగా చేరారు. కాసేపు అరుపులు, కేకలు చెలరేగాయి. అంతలో ఇద్దరు వెధవలు బాహాబాహీ కచాకచీ ముష్టాముష్టీ యుద్ధం ప్రారంభించారు. తర్వాత ఒకరు ముందుకు దూకి వాళ్ళను విడదీశాడు. కోదండంగారికి ఒక విషయం అర్థమైంది.

వాళ్ళు మొత్తం రెండు గ్రూపులు. ఒక గ్రూపు వాళ్ళు చిరకాలంగా, అంటే పుట్టి బుద్ధెరిగినది మొదలు, ఆ మహారైల్వేస్టేషనే ప్రపంచముగా బతుకుతున్నారు. ఫాస్టు రైళ్ళలో ఎక్కి వందలాది మైళ్ళు మద్రాసు, హైదరాబాదు, విశాఖ, బొకారో ఒకటేమిటి అన్నిచోట్లకి వెళ్ళి రైలు పెట్టెలు ఊడ్చి బతుకుతున్నారు. వాళ్ళంటే రైల్వే ఉద్యోగులకూ, స్థానిక పోలీసులకు కూడా అయిష్టం ఏమీ లేదు. పైగా జీతం బత్తెం లేకుండా పారిశుధ్య కార్యక్రమం అమలు జరిపేందుకు జీవితాలను అంకింతం చేశారని కొంచెం సానుభూతి కూడా ఉంది. పైగా వాళ్ళు దొంగతనాల వంటివి చేయరు. ఇది ఇలా ఉండగా ఇటీవల మరో కొత్త గుంపువాళ్ళు అయిదుగురు మగవెధవలు - ఇక్కడికి దిగింది. అందరి బతుకుతెరువూ ఒకటే అయినా రెండు గ్రూపుల మధ్య వైరము తప్ప లేదు. అది ఈనాటికి తిట్లు, శాపనార్థాల స్థాయి దాటి ప్రత్యక్ష యుద్ధంగా మారింది.

కొట్టుకుంటున్న ఇద్దరినీ విడదీసినవాడు - వాడిపేరు నిప్పుకోడి- ఒక ప్రతిపాదన చేశాడు. అదేమిటంటే ఈ వైరం శాశ్వతంగా అంతం కావాలి. రెండు కత్తులు ఒక ఒరలో ఇమడవు. తమ రెండు గ్రూపులు ఒకే స్టేషన్‌లో బతకడం కుదరదు. కాబట్టి ఒక్కొక్క గ్రూపులో నుంచి ఒక్కొక్కణ్ణి ఎన్నిక చేసుకోవాలి. వాళ్ళిద్దరూ ద్వంద్వ యుద్ధం చేయాలి. ఓడినవాడి గ్రూపువాళ్ళు ఈ స్టేషన్ వదిలి పెట్టి మరో చోటికి వెళ్ళిపోవాలి. ఈ ప్రతిపాదన అందరికీ నచ్చింది. ఇటునుంచి నిప్పుకోడి గాడు, ఎదుటి గ్రూపులోంచి మరొకడు ద్వంద్వ యుద్ధానికి సిద్ధమైనారు. మిగిలినవాళ్ళు దూరంగా చుట్టూ వలయంగా నిలబడ్డారు. ఇద్దరు జోడులు కలియబడబోతుండగా అనుకోని ప్రమాదం ముంచుకొచ్చింది. ఈ వ్యవహారం అంతా కోదండంగారు మాత్రమే కాక, అవతల నిలబడిన రైల్వే పోలీసు కూడా అంత ఆసక్తి తోనూ గమనిస్తున్నారింత సేపూ. అతను ఇంక ఊరుకోలేకపోయాడు. పెద్దగా గర్జించి కర్ర తిప్పుతూ "గాడిద కొడుకుల్లారా" అంటూ ముందుకు దూకాడు. దాంతో ఎక్కడి వెధవ లక్కడ ఎటుపడితే అటు కకావికలై పారిపోయారు.

తర్వాత బూట్లు చప్పుడు కాకుండా నడిచి వెళ్ళి "ఒరే! నిప్పుకోడివి నువ్వే కదూ?" అని అడిగాడు.

వాడు పిడుగు పడినట్లు హడలిపోయారు. టీ.సీని గుర్తుపట్టాడు. అయితే పారిపోయే ప్రయత్నం మాత్రం చేయలేదు.

నిప్పుకోడి మాత్రం భయంతో "సార్... సార్... నన్నొదిలి పెట్టండి సార్! యస్సయ్ గారికి పట్టివ్వకండి సార్... నేను పారిపోయింది నిజమే సార్... అసలు పారిపోయే వాడ్ని కాదు సార్... కనికరించండి సార్..." అంటున్నాడు.

మిగిలినవాళ్ళు కూడా 'సార్... సార్...' అని గోల పెడుతున్నారు.

సురేశన్ "నోళ్ళు ముయ్యండిరా. ఊరికే కాకుల్లా ఎందుకు అరుస్తారు నేను మిమ్మల్ని పట్టివ్వను" అనడంతో కొంచెం శాంతించారు.

నిప్పుకోడిగాడు కుదుటబడ్డట్టు కనిపించాడు.

సురేశన్ వాడివంక కళ్ళార్పకుండా చూశాడు. వాడు ఎక్కడ ఎవరికి పుట్టాడో, ఈ పెద్ద స్టేషన్‌కిలోకి ఎలా వచ్చిపడ్డాడో – వాడికే కాదు ఎవరికీ తెలియదు. ఆ మాట కొస్తే మిగిలిన ముగ్గురికీ కూడా తమ తమ పుట్టుపుర్వోత్తరాలేమీ తెలియవు. వాళ్ళ తలలు మాసి వున్నాయి. దుమ్ముకొట్టుకొని అట్టలు కట్టి వున్నాయి. బట్టలు చిరిగి పీలికలై కేవలం మాన సంరక్షణ మాత్రమే చేస్తున్నాయి. వాళ్ళు అప్పటి వరకూ తమ ప్రత్యర్థి గ్రూపు శాశ్వతంగా ఈ స్టేషన్ వొదిలిపెట్టి పోయిందన్న ఆనందంతో వున్నారు. సురేశన్ రాకతో ఆ ఆనందం చల్లబడిపోయింది. వాళ్ల ముఖాలు దీనంగా వున్నాయి.

సురేశన్ నెమ్మదిగా ప్రారంభించాడు.

"నేనేమీ చెయ్యను. మీరు కంగారు పడొద్దు. పోలీసులను మీజోలికి రానివ్వను. ఇప్పుడే కాదు ముందు ముందు కూడా మీ జోలికి రావద్దని పోలీసులకు చెబుతాను. కాని ఆ నిప్పుకోడిగాడ్ని మాత్రం కాసేపు నాకు అప్పగించాలి. కాస్సేపే. తర్వాత వాడు హాయిగా వచ్చేస్తాడు."

"యస్సయ్ గారి దగ్గరికాసార్" అన్నది ఆడపిల్ల బితుకు బితుకుమంటు.

'కాదు..... కాదన్నాను కదా. నన్ను నమ్మరేం?" అని చిరాకుపడ్డాడు సురేశన్.

నిప్పుకోడిగాడు "సరే సార్. పదండి" అన్నాడు తెగించినవాడిలా. కొద్ది క్షణాలు మిగిలిన ముగ్గురితో లోగొంతుకతో మాట్లాడాడు. బహుశా వాళ్ళెక్కడ వుండవలసిందీ, ఏం చేయవలసిందీ వగైరా వివరాలేమో.

వాళ్లు బిక్క మొహాలు వేసుకుని విన్నారు.

వాడు సురేశన్ వెంట నడిచాడు. సురేశన్ "మీ వాణ్ని గంటలో నేనే తీసుకువచ్చి మీకు అప్పజెబుతాను." అని ఆ ముగ్గురికీ హామి ఇచ్చి ముందుకు నడిచాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ దూర దూరంగా అనుసరిస్తూనే వున్నారు.

సురేశన్ గేటు దగ్గర ఆగి "ఏరా ! ఏమయినా తింటావా? ఆకలిగా లేదూ?" అని అడిగాడు.

వాడు తల అడ్డంగా ఊపి "లేదు సార్ " అన్నాడు.

ఇద్దరూ స్టేషను ఇవతలికి వచ్చారు. రోడ్లమీద నీడలు పరుచుకుని వున్నాయి. కుడి ప్రక్కన పెద్ద పెద్ద భవంతులు, రైల్వే ఆఫీసులు, ఆ ప్రక్కన రిటైరింగ్ రూములు, ఆ

పోలీసు దృఢకాయిడు. ఇద్దరు పిల్లవీరులను మెడల దగ్గర పట్టుకున్నాడు. ఉడుము పట్టు పట్టారు. "పదండి... కుక్కల కొడుకుల్లారా... మీ అంతు చూస్తా నివ్వాళ" అని వాళ్ళిద్దరినీ బస్తాల్లాగా బరబర ఈడ్చుకు పోతున్నాడు. కోదండంగారు అసంకల్పితంగానే లేచి పేపరు చేత పట్టుకుని అతన్ని అనుసరించాడు. అప్పుడు జరిగింది అసలు వింత.... ప్లాట్‌ఫారం చివర ఎక్కడో పోలీసు కంట్రోలు రూమ్. అక్కడికి మరో యాభై గజాలు నడవవలసివుండగా నిప్పుకోడిగాడు ఆగి "సార్... సార్" అన్నాడు చిటికెన వ్రేలు చూపిస్తూ.

"వెళ్ళిరా వెధవా" అని పోలీసు వాడి మెడను వదిలిపెట్టాడు. నిప్పుకోడిగాడు మూత్రశాల లోపలికి వెళ్ళాడు. కోదండంగారు చూస్తూనే వున్నాడు. నిప్పుకోడిగాడు అవతలివైపునుంచి వచ్చి అక్కడ ఫెన్సింగ్ పక్కనే వున్న ఏదో పాత ఇనుపగొట్టం, పొడవాటిది తీసుకుని అయిదారు అడుగులు వెనక్కువచ్చి ఒక ఊపున ముందుకు పరుగెత్తి ఆ గొట్టం ఆధారంగా గాలిలోకి లేచి ఏడడుగులు పైనవున్న ఆ ఫెన్సింగ్‌ను అవలీలగా లంఘించి అవతలవైపు దూకి పారిపోయాడు.

పోలీసు కళ్ళు పెద్దవైనాయి. కోపంతో పళ్ళు పటపట కొరికాడు. ఆ తర్వాత మొత్తం కోపం అంతా తన చేతిలో వున్నవాడి మీద చూపిస్తూ వాణ్ణి చేతికర్రతో బాదుకుంటూ ముందుకు తోసుకుపోయాడు. కోదండంగారు ఆశ్చర్యంతో తలమున్కలైనాడు. ఇలాటి దెప్పుడూ చూడలేదాయన. తర్వాత అక్కడికి వెళ్ళి ఆ ఫెన్సింగ్ ఎత్తు, ఆ ఇనపగొట్టం పొడవు పరిశీలించాడు. ఫెన్సింగ్ అవతల ఏమున్నదీ చూశాడు. మొత్తం పరిశీలన అయిన తర్వాత "అమ్మో! వేలెడు లేడు వెధవ... ఎంత గొప్ప ఫీట్ చేశాడు! వీణ్ని వొదలకూడదు, పట్టుకోవాలి" అనుకున్నాడు. అప్పటినుంచి వాడి కోసం రోజూ స్టేషన్ అంతా గాలిస్తున్నాడు.

జరిగింది విన్న టీ.సీ లిద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

సురేశన్ "అది సరే... వాడు దొరికితే ఏం చేద్దామని?"

కోదండంగారు లేచారు.

"ఏం చేస్తానా? ముందు వాడు దొరకనివ్వండి. మీ కంటబడినా సరే కదలనివ్వకండి. నాకు అప్పగించండి. తీసుకెళ్ళి నా దగ్గరే ఉంచుకుని అంతగా అయితే పెంచుకుని వాన్ని ఒలింపిక్స్ లెవలుకు తీసుకుపోతాను. సర్జీ బుబ్కా అంతవాడిగా తయారుచేస్తాను. ప్రపంచంలోనే పోల్‌వాల్టు నెంబర్‌వన్‌గా తీర్చిదిద్దుతాను" అమితావేశంతో ఈ మాటలని కోదండంగారు విసురుగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

సరిగ్గా పది రోజుల తర్వాత...

సురేశన్ డ్యూటీదిగి తన మాములు కార్యక్రమాలు ముగించుకుని అలసటతో టై వొదులు చేసుకుంటూ వస్తూండగా ప్లాట్‌ఫారం మీద ఒక పక్కన కనిపించింది మంచి దృశ్యం.

లైట్లు అప్పుడే వెలుగుతున్నాయి. అక్కడ మాత్రం కొంచెం క్రీనీడ.... గోడవారగా పిల్లలు.. కాళ్ళు బార జాపుకుని గోడకానుకుని కూర్చున్న వాడొకడు.... వాడి ముందు చేతులలో చీపుళ్ళతో ముగ్గురు.... ఒకతే ఆడపిల్ల.

పైన పెద్ద ఆవరణలో రైల్వే స్కూలు, ఎదురుగా విశాలమైన ఆటస్థలం. పోను పోను వెలుతురు మందగించింది. అక్కడ నాలుగు అయిదు అంతస్థుల క్వార్టర్స్, కిటికీలనుంచి ప్రసరిస్తున్న వెలుతురు, ఒక్కొక్క కట్టడం ఒక్కొక్క పెద్ద దీపాలఒడ లాగున్నది.

సురేశన్ నడుస్తూనే 'ఏరా? నువ్వారోజు పోలీస్ చేతిలో నుంచి ఎలా తప్పించుకున్నావురా? అని అడిగాడు.

వాడు జవాబు చెప్పడానికి తటపటాయిస్తూవుంటే తానే అంతా చెప్పి 'అంతేనా' అని అడిగాడు.

వాడు "అంతేసార్" అన్నాడు వినయంగా.

"నువ్వు చేసిన ఫీట్ మన రైల్వే స్కూల్ మాష్టారు చూశారు. ఆయన ఆటల మాస్టారులే. నిన్ను గొప్పవాణ్ని చేస్తారట. తర్ఫీదు ఇస్తారట. "

నిప్పుకోడిగాడు నిశ్శబ్దంగా విన్నాడు.

కోదండంగారి పోర్షన్ ముందుకు రానే వచ్చారు. అక్కడ అయిదారుగురు చేరి ఉన్నారు. వాళ్ళలో వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటున్నారు. అంతా ప్రయాణ వాతావరణంలా వుంది.

సురేశన్ అనుమానిస్తూ వెళ్ళి "ఏమిటి? ఏం జరిగింది? అని అడిగాడు.

ముందు గదిలో అడుగుపెట్టిన సురేశన్‌కు కోదండంగారి అబ్బాయి - ఎక్కడో రాంచీలో రైల్వే శాఖలో పనిచేస్తున్నవాడు - ఎదురయ్యాడు. ఇద్దరూ కలిసి చదువుకున్నవాళ్ళు కావడం చేత సురేశనే ఏమిటి ఏం జరిగింది?" అని మళ్ళీ కంగారుగా అడిగాడు.

నిప్పుకోడిగాడు గుమ్మం అవతల నిలబడి కిటికీలో నుంచి తొంగి చూస్తున్నాడు.

"ఏమీ లేదు చిన్న ట్రబుల్. నేను టెలిగ్రాం అందుకుని వచ్చాను నిన్ననే. మా ఫాదరుకు బి.పి. గా వుందిగా. మొన్ననెప్పుడో పడిపోయాట్ట. అదీ రోడ్డు పక్కన. అంతా కంగారు పడిపోయారు. అమ్మ అయితే గజగజలాడిపోయింది. డాక్టర్లు 'ఇప్పటికి ఫరవాలేదు. కాని ముందు ముందు ప్రమాదం. పక్షవాతంలోకి దిగవచ్చు. హార్టు ట్రబుల్ కూడా రావచ్చు' అని కాషన్ యిచ్చారు. ఇంక కొద్ది కాలమే సర్వీస్ వుంది. నేను వెంట తీసుకుపోతున్నాను. అమ్మని కూడా తీసుకుపోతున్నాను. అక్కడ ట్రీట్‌మెంట్ ఇప్పిస్తాను. ఇప్పుడే మరో గంటలో రైలు".

సురేశన్ "ఇప్పుడు పరిస్థితి ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"అట్లా పడుకుని ఉన్నాడు. మాట సరిగా రావడం లేదు."

అతను సురేశన్‌ను లోపలికి తీసుకుపోయాడు.

కోదండంగారు పడుకుని ఉన్నారు. ముఖం కొంచెం మారింది. నోరు కొద్దిగా పక్కకి తోసుకుపోయినట్టు అనిపిస్తున్నది. గడ్డం పెరిగి వుంది.

ఆయన సురేశ్‌ను చూసి నవ్వేందుకు ప్రయత్నించి లేవబోయి విఫలుడై నెమ్మదిగా "వాడు....వాడు..... దొరికాడా?" అన్నాడు.

"ఆ! దొరికాడు!." అంటూ సురేశన్ బయటకు వెళ్ళి నిప్పుకోడిని వెంటబెట్టుకొని ఆయన మంచం దగ్గరికి తెచ్చాడు. అక్కడ చేరినవారు ఆశ్చర్యంతో చూస్తూండగా

కోదండం గారు నిప్పుకోడిగాడి మురికి చేతిని ఆప్యాయంగా పట్టుకున్నాడు. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి కూడా. కాస్సేపు నిర్నిమేషంగా వాణ్ణే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. ఆ తర్వాత కొడుకును పిలిచి అతని చెవిలో నెమ్మదిగా ఏదో చెప్పాడు. అతడు వింతగా చూస్తూ తల వూపి లోపలికి వెళ్ళి ఒక వంద రూపాయల నోటు తెచ్చి తండ్రికి అందించాడు.

ఆయన దాన్ని అందుకుని నిప్పుకోడిగాడి చేతిలో ఉంచి గుప్పెట మూసి చెయ్యి నిమిరాడు. తర్వాత కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఒక నిమిషం తర్వాత సురేశన్ లేచి వారి దగ్గర సెలవు తీసుకుని కిందకి వచ్చాడు. రోడ్డు మీదకి రాగానే "పోరా! ఇక మీ వాళ్ళ దగ్గరికి పో. పరిగెత్తు" అన్నాడు.

నిప్పుకోడిగాడు సురేశ్‌కు నమస్కరించి వెనుదిరిగి పరుగు లంకించుకున్నాడు.

అక్కడ...

బుజ్జమ్మ 'అదిగో...వచ్చేస్తున్నాడు' అని కేకలు పెట్టింది. ముగ్గురూ హడావిడిగా వాడికి ఎదురు పరిగెత్తారు. మరు నిమిషంలో నలుగురూ గోడవార మూలకు చేరి గుసగుసలు మొదలుపెట్టారు. నిప్పుకోడిగాడు వెనక జేబులో నుంచి కాయితం తీసి మడతలు విప్పి వాళ్ళ ముందు పరిచాడు.

ముగ్గురి కళ్ళు పెద్దవైనాయి. 'అవును నిజమే. వంద రూపాయిలు' అని అరిచింది బుజ్జమ్మ.

ఆ తర్వాత నలుగురూ చతికిలబడి చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. బన్నుముక్కలు తిని టీ తాగారు. ఇక గోడ పక్కనే వరసగా చీపుళ్ళు పక్కనే పెట్టుకుని పడుకున్నారు. క్రమంగా వెలుతురు మందగించింది. జనం రద్దీ కూడా తగ్గిపోయి ప్రశాంతత అలుముకుంది. ఎప్పుడయినా ఏదో రైలు వస్తే కొంచెం అలజడి... నలుగురూ నిద్రపోతున్నారు. నలుగురికీ కలలో వంద రూపాయిల నోటు సినిమా పోస్టరంత పెద్దదై కనబడుతున్నది.

నిశ్శబ్ద నిశీథిలో మెత్తగా దూసుకుపోతున్న రైలుబండిలో... ప్రశాంతంగా పడుకుని నిద్రపోతున్న కోదండంగారికి కూడా కల వచ్చింది.

అందులో...

పెద్ద స్టేడియం, వేలాదిమంది ప్రేక్షకులు ఉత్కంఠతో కూర్చుని ఉన్నారు. ఎన్నడూ ఎవరూ ప్రయత్నించని ఎత్తు... పోల్ వాల్టు సందర్భం. పొడవాటి ప్లాస్టిక్ గొట్టం పుచ్చుకుని... అడుగో... చిరిగిన బట్టలు, చింపిరి తల, నిప్పుకోడి వేగంగా పరుగెత్తుకు వచ్చి గాలిలోకి ఎగిరాడు. అంతెత్తు విజయవంతంగా దూకి అవతలి పరుపుల మీద పడ్డాడు.

వాడు నిప్పుకోడిగాడే...

కాదు... కాదు...

అంతలోనే ముఖం మారిపోయింది. అతడు బుబ్కాయే... ప్రేక్షకుల రణగొణధ్వని అంతలోనే తగ్గింది.

రైలు వేగంగా పరుగెత్తుతూనే ఉంది.

♦ ♦ ♦